

Arta cuvântului în opera lui Tudor Arghezi - referat

Cuvântul e scanteia de divinitate a poeziei argheziene. Pentru Arghezi, cuvântul e saturat de ființă, e Logosul lui Dumnezeu. Esența alcatuirii lui este ceva sacru, el fiind totodată taină și miracol.

Descoperind că în miezul verbului palpita divinul, poetul nazuiește la o nouă geneză. Asemeni lucrătorului ogorului, artistul, prin meseria cuvântului, e capabil să fecundeze materia amorfa, recreând-o în imaginație și înzestrând-o cu atributele sacralității: "Să-mi fie verbul limba / De flăcări vaste ce distrug, / Trecând ca serpii când se plimbă; / Cuvântul meu să fie plug / Ce față solului o schimbă, / Lăsând în urmă lui belșug" (Ruga de seară). Căci singur cuvântul, fără har și fără truda creatorului, nu înseamnă nimic. Numai poetul poate restitui vigoarea primordială a verbului, diminuată prin uz și convenție. Astfel trebuie citit și poemul liminar al volumului, Testament. Arghezi introduce aici imaginea poetului-artizan, cel care "framantă" mii de săptămâni cuvintele și le preschimba "în versuri și-n icoane". Poetica argheziană se bazează pe întrepătrunderea "slovei de foc" și a "slovei faurite", pe o sinteză de inspirație și meserie. Înțeleasă ca "ucenicie și mucenicie continuă", facerea poeziei reprezintă, pentru Arghezi, altoirea imanentului cu transcendentul, un act sacramental, ascuns și inexprimabil precum Dumnezeu însuși: "O Povestire care mi-a plăcut neînchipuit de mult - marturiseste scriitorul -, e nașterea lui Iisus din fecioara nenunțată și Dumnezeu. În venirea miraculoasă a Fiului pe lume am găsit documentul stării civile literare" (Dintr-un foisor).

Poemele mai sus citate dovedesc faptul că scriitorul avea orgoliul originalității, al lirismului novator în planul emoției și al expresiei. Acestuia i se opune însă un adevărat cult al trecutului, prin care vremurile primordiale sunt regăsite periodic în memoria ancestrală a poetului și tratate ca un prezent mitic (Ruga de vecernie, Arheologie). Arghezi se vede că fiind reprezentantul direct al înaintașilor, până și cartea sa reprezentând o treaptă pe șaisul istoriei (Testament).

Filonul traditionalist se instituie, asadar, ca o permanentă a operei, fapt remarcat în mod deosebit de criticul Șerban Cioculescu: "Câteva din cele mai frumoase poezii argheziene, menite să-i asigure clasicitatea în cadrul literaturii naționale, dau glas puternic unor valori tradiționale: sentimentul continuității, conștiința ancestrală, legătura cu orizonturile originare, cultul pământului, slavirea trecutului, elogiul muncii câmpenești și al țărânului" (Introducere în poezia lui Tudor Arghezi).

E vorba, desigur, de impresionantele poeme: Belșug, Plugule, Inscricție pe o casă de țară, în care evocarea trecutului dobândește o aură sacral-icoanografică.